

Párhuzamos Figyelmeztetések – Negyedik szám

A hit alapjai és a feledés veszedelme: tanulságok a próféciából és a történelemből

Jeff Pippenger

2023-08-08

Kit tanítson ismeretre? és kivel értesse meg a tanítást? Azokkal, akik elválasztattak a tejtől, és elvonattak az emlőktől.

Mert parancsolatra parancsolatnak kell következnie, parancsolatra parancsolatnak; sorra sornak, sorra sornak; itt egy kevés, és ott egy kevés:

Mert dadogó ajkakkal és más nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, mellyel megnyugtathatjátok a megfáradtat; és ez a felüdülés; de ők nem akartak hallgatni rá.

De az Úr beszéde számukra parancsolat parancsolatra, parancsolat parancsolatra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés volt; hogy menjenek, és hanyatt essenek, összetöressenek, törbe essenek és megfogatassanak. Ézsaiás 28:9–13.

Ézsaiásnak e versei Habakuk Tábláiban ismételten megszólítottak. Itt most csupán érintenem kell őket, hogy egy-két pontot kiemeljek ezekből a korábbi versekből, és hozzáfűzzem a jelenlegi tárgyaláshoz. Ez a szakasz olyan népet mutat be, amely nem áll ki egy próbát, mert „menjenek, és essenek hátra, és töressenek össze, és törbe essenek, és elfogassanak”. Olyan nép volt ez, amely megbukott azon a próbán, hogy kit kíván Isten „tanítani” arra, hogy „megértse” az „ismeretet” vagy a „tanítást”. Ez a próba a tudás gyarapodásának megértésén alapult, tehát ugyanaz a próba volt, amely Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében elválasztotta a bölcseket a gonoszoktól, mert valamennyi próféta egyetért, és azonosítja a világ végét. Dániel tizenkettedik fejezetében a „bölcsek” megértik, a „gonoszok” azonban nem értik meg a tudás gyarapodását.

Ézsaiás szakaszában a népet „az Úr beszéde” tette próbára, „amelyre nem akartak hallgatni”. És az a meghatározott „Úr beszéde”, amelyet elvetettek, és amely lehetővé tette volna számukra, hogy „megértsek” az „ismeret” gyarapodását, az a bibliai szabály volt, amely meghatározza, miként kell helyesen egymáshoz igazítani a prófétai történelmi vonalakat. Azok, akik elbuknak Ézsaiás szakaszában, elvetették azt a szabályt, amely azonosítja, hogy egy prófétai történelmi vonal megértéséhez azt a vonalat kell keresned „itt egy keveset, ott egy keveset”. Az Úrnak az a beszéde, amely próbát eredményezett, s amelyet elvetettek, az a módszer volt, hogy innen is, onnan is prófétai vonalakat kell kiválasztani, majd e kiválasztott prófétai történelmi vonalak egyikét párhuzamba állítani a többi olyan prófétai történelmi vonallal, amelyek ugyanazzal a témával foglalkoznak. Annak a törekvésnek a sikere, hogy ily módon vonalat vonalra helyezzünk, a prófétai értelmezés valódi szabályainak alkalmazásától függ. Ezek a szabályok, amelyek „előírások”, szintén egybegyűjtendők, és itt is, ott is megtalálhatók a Bibliában. Ézsaiásnak azok a szüzei, akik nem állják ki a próbát, azért buknak el, mert elfelejtik a fő dolgot, amit nem lett volna

szabad elfelejteniük, mégpedig azt, hogy a történelem ismétli önmagát.

„Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy elfeledjük, milyen úton vezetett bennünket az Úr, és az Ő tanítását a múltbeli történelmünkben.” Life Sketches, 196.

Isten nem a zűrzavar szerzője, és ennek a ténynek egyik biztos támpontja az, hogy a Bibliában minden próféta ugyanazt a próféta vonalat azonosítja. Nem mindegyikük ugyanazokat az eseményeket látja ezen a vonalon, de ez mindig ugyanaz az eseménysor a világ végén. Ezek azok az események, amelyek a kegyelemidő lezárulásához vezetnek, amelyet a hét utolsó csapás követ, s ez Krisztus második eljövetelével zárul. Az egyik próféta elbeszélése szólhat Isten hűségéről e történelmi vonalon, míg egy másik próféta bizonyágtétele szólhat Isten hűtlen népéről, vagy az Egyesült Államokról, a Vatikánról, az Egyesült Nemzetek Szervezetéről, a föld kereskedőiről vagy az iszlámról, de a vonal mindig ugyanaz.

Malakiás Illés-üzenete, valamint a Jelenések könyve első, tizennegyedik és tizennyolcadik fejezetében ábrázolt üzenetek, továbbá Dániel tizennegyedik és tizenkettedik fejezetének üzenete ugyanaz az üzenet. Mind ugyanazt a történelmi vonalat alkotják, de mindegyiknek megvan a maga sajátos hozzájárulása a történethez.

Amit szinte egyetemesen félreértene e különleges üzenettel kapcsolatban, az az a tény, hogy az kizárólag közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulása előtt tárul fel Isten népe előtt. Tudván, hogy a különleges üzenet mindig a kegyelmi idő közeli lezárulására figyelmeztet, most talán a kegyelmi idő lezárulásának legtisztább bibliai szemléltetését fogjuk megvizsgálni.

Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:11.

Mielőtt a kegyelmi idő lezárulását a mennyei szentélyben a tizennegyedik vers szavai kihirdetnék, a Jelenések könyvéből egy különleges, figyelmeztető próféta üzenetnek kell elhangoznia, amely felnyitott Isten szolgálói előtt.

És ezt mondja nekem: Ne pecsételd le e könyv próféciájának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

Isten népének közvetlenül a hét utolsó csapás előtt fel kell ismernie egy különleges próféta üzenetet. Amikor „az idő közel van”, „e könyv próféta beszédét” (a Jelenések próféciáját), amely le volt pecsételve, fel kell nyitni. A Jelenések könyvében az egyetlen prófécia, amely le volt pecsételve, a hét mennydörgés próféciája.

És láttam egy másik erős angyalt alászállani a mennyből, felhőbe öltözve; és szivárvány volt a fején, és az arca olyan volt, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok; és kezében egy nyitott kis könyv volt; és jobb lábát a tengerre tette, a balt pedig a földre, és nagy szóval kiáltott, amint az oroszlán ordít; és amikor kiáltott, a hét mennydörgés megszólaltatta a maga szavát. És amikor a hét mennydörgés megszólaltatta a maga szavát, írni akartam; de szöveget hallottam a mennyből, amely ezt mondta nekem: Pecsételd be azokat, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd meg azokat. Jelenések 10:1–4.

Közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulta előtt, amikor „az idő közel van”, feltárul egy különleges bibliai igazság, amely azonosítja „azokat, amiknek meg kell lenniük hamar”. A Jelenések tizedik fejezetének hatalmas angyala Jézus Krisztus, aki oroszlánként kiáltott.

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt más személy, mint Jézus Krisztus. Az, hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezi, azt mutatja, milyen szerepet tölt be a Sátánnal folytatott nagy küzdelem záró jeleneteiben. Ez a testhelyzet az egész föld feletti legfőbb hatalmát és tekintélyét jelöli. A küzdelem korszakról korszakra egyre erősebbé és elszántabbá vált, és így is fog folytatódni egészen a befejező jelenetekig, amikor a sötétség erőinek mesteri munkálkodása eléri tetőpontját. Sátán, gonosz emberekkel egyesülve, meg fogja téveszteni az egész világot és azokat az egyházakat, amelyek nem fogadják be az igazság szeretetét. A hatalmas angyal azonban figyelmet követel. Hangos szóval kiált. Meg kell mutatnia hangjának erejét és tekintélyét azoknak, akik Sátánnal egyesültek, hogy szembeszálljanak az igazsággal.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Végül azok az „egyházak”, amelyeket a „Sátán” megtéveszt, azért tévesztetnek meg, mert nem fogadták be az „igazság” szeretetét. Az „igazság” szó a második thesszalonikai levél ama szakaszában, amelyre White testvérő éppen hivatkozott, az elsődleges görög szó, amely abból a héber szóból származik, amelyet „igazság”-nak fordítanak, amely három héber betűből áll, és az Alfát és az Omegát jelképezi. Van-e bármiféle bibliai bizonyíték arra, hogy az első említés szabályával összefüggő igazság, amely Krisztus jellemének valamely tulajdonságát jeleníti meg, az az igazság, amelyet elutasítanak, és amely ennek következtében erős tévelygést idéz elő?

Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a hozzá való egybegyűjtetésünkre nézve, hogy egyhamar meg ne rendüljeteztek értelmetekben, se meg ne háborodjatok, sem lélek, sem beszéd, sem mintha tőlünk származó levél által, mintha már itt volna Krisztus napja. Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket; mert nem jön el az addig, míg be nem következik előbb a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondanak; úgyhogy beül mint Isten az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-e rá, hogy mikor még nálatok voltam, megmondtam nektek ezeket? És most tudjátok, mi tartja vissza őt, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne; csakhogy annak, aki most még visszatartja, félre kell tétetnie az útból. És akkor megjelenik a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének megjelenésével; annak, akinek eljövetele a Sátán munkája szerint való, a hazugság minden erejével, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztatva legyenek mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban. 2 Thessalonians 2:1–12.

A Thesszalonikabeliekhez írt levél e szakaszával Habakuk Tábláiban gyakran foglalkoztunk, ezért e ponton csak rövid megjegyzést teszünk. Amit White testvérő „Sátán csodálatos cselekedetének” nevez, az Pálnál „a Sátán munkálkodása minden erővel, jelekkel és hazug csodákkal”. A White testvérő és Pál által azonosított megtévesztő munka az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi

törvénnyel veszi kezdetét.

„A pápaság intézményét Isten törvényének megsértésével érvényre juttató rendelet által nemzetünk teljesen elszakad az igazságtól. Amikor a protestantizmus kezét átnyújtja a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét; amikor átnyúl a mélység fölött, hogy kezét fogjon a spiritizmussal; amikor e hármasság befolyása alatt országunk megtagadja Alkotmányának minden alapelvét mint protestáns és köztársasági kormányzat, és intézkedéseket tesz a pápai hamisságok és tévelygések terjesztésére, akkor tudhatjuk meg, hogy elérkezett Sátán csodálatos munkálkodásának ideje, és hogy közel a vég.” Testimonies, 5. kötet, 451.

A Thesszalonikaiakhoz írt levélnek ebben a szakaszában, amelyet vizsgálunk, Pál a világ végén fellépő pápát négy különböző megnevezéssel azonosítja. A pápa a „bűn embere”, ő a „veszedelem fia”, ő a „gonoszság titka” és „ama Gonosz”. Pál a négy néven túl még néhány egyéb jellemzőjét is megadja a pápának, mert tudtunkra adja, hogy a pápa (aki Pál idejében még a jövőben volt) „a maga idejében fog megjelenni”.

A pápa „a maga idejében fog megjelenni”, és a legvilágosabb bibliai bizonyíték — jóllehet korántsem az egyetlen bibliai igazság —, a legvilágosabb bibliai igazság arra nézve, hogy a római egyház pápája a bibliai prófécia antikrisztusa, a Bibliában található hét különböző és közvetlen hivatkozás által nyer megalapozást, amelyek azonosítják azt az „időt”, amikor a pápaság uralni fogja a földet, éppen azt az „időt”, amelyet az emberiség Sötét Korszaknak nevez. A Biblia úgy tárja fel a pápát mint a pápaságot, hogy ismételten megjelöli annak az „időnek” pontos időszakát — 538-tól 1798-ig —, amely alatt a pápaság uralni fogja a világot. Pál azt mondta, hogy a maga idejében fog megjelenni.

Pál azt is azonosítja, hogy a pápa az, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentisztelet tárgyának mondanak; úgyannya, hogy maga mint Isten ül be az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten.” Ez egyebek mellett azt azonosítja, hogy a bibliai prófécia antikrisztusa vallási jelképként értendő. Ő nem egy Hitler, sem nem egy Nagy Sándor. Ez tovább szűkíti a pápára vonatkozó azonosítást, mert ő nem egyszerűen vallási zsarnok, hanem olyan vallási zsarnok, aki azt állítja magáról, hogy Isten templomán belül van. Az antikrisztus azt állítja, hogy helyet foglal a keresztény egyházon belül.

Pál és Dániel szerint, amikor a pápa a maga vallottan keresztény egyházában van, a Sátán jellemét nyilvánítja meg, aki arra vágyott, hogy Isten trónjára üljön, és mindenek fölé magasztaltassék. Pált és Dánielt mondok, mert a legtöbb bibliai magyarázó felismeri, hogy amikor Pál kimutatja, hogy a pápa egyik jellemzője az, hogy teljességgel nárcisztikus, akkor Pál egyszerűen Dánielnek a pápáról adott leírását idézte a Dániel könyve tizenegyedik fejezetéből, ahol Dániel ezt jegyzi fel:

„És a király a maga tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és nagyobbak tartja magát minden istennél, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg nem betelik a harag; mert ami elhatározott, meglesz.” Dániel 11:36.

Amikor Pál a pápa nárcisztikus jellemét tárgyalja, Dániel versét parafrázálja, és kijelenti, hogy a pápa az, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek mondatik, vagy

istentiszteletre méltónak tartatik; úgyhogy mint Isten ül be az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” A Dánielnél található vers, amely a pápaság jellemét azonosítja, egyúttal utal az „időre” is, amely arra rendeltetett, hogy „kinyilatkoztassa”, hogy a pápaság az antikrisztus, amennyiben azt jelzi, hogy a pápaság „szerencsés lesz”, míg nem a „harag” betelik.

A „harag” 1798-ban ért véget, ezért Dániel ebben a versben (jóllehet ez nem tartozik azon hét közvetlen hely közé Dániel és a Jelenések könyvében, ahol az 1260 éves történelem említést nyer) mégis közvetlenül azonosítja a pápai hatalmat, és megjelöli, hogy az 1798-ban „halálos sebet” kapott, amint János nevezi azt. Így a vers azonosítja a pápai uralom időszakának végét, noha nem határozza meg az uralom időtartamát.

Az igeszakaszban Pál egy olyan hatalmat is azonosít, amely visszatartaná a pápaságot attól, hogy 538-ban átvegye a világ feletti uralmat, amikor kijelentette, hogy a thesszalónikaiak, akiknek írt, ezt az igazságot már ismerték. Felteszi a kérdést: „Nem emlékeztek-e, hogy amikor még nálatok voltam, megmondtam néktek ezeket?” Emlékezteti őket arra, hogy már tudták, „mi az, ami visszatartja” (vagyis fékezi) a pápaságot mindaddig, amíg az „a maga idejében megjelenik”. Az a hatalom, amely megelőzte és megakadályozta, hogy a pápaság átvegye a világ feletti uralmat, az a hatalom volt, amely a világ felett uralkodott abban az időben, amikor Pál a levelet írta. Ez a pogány Róma volt. Pál azt írta, hogy a pogány Rómát „el kell távolítani az útból” ahhoz, hogy a pápaság átvegye a világ feletti uralmat.

Ez a felismerés vezette William Millert annak megértésére, hogy a Dániel könyvében „a mindennapi”-ként jelképezett hatalom a pogány Róma volt. Az adventizmus elismeri, hogy William Miller próféta értelmezéseinek felépítése, és ennél fogva valamennyi ilyen értelmezése, a Dániel és a Jelenések könyvének általa vallott megértésére épült, valamint arra, hogy e két könyv a két pusztító hatalommal, a pogány Rómával és a pápai Rómával foglalkozik. A thesszalónikai szakaszban Miller, aki már tudta — miként korának minden protestánsa tudta —, hogy a pápa az antikrisztus; amikor felismerte, hogy a pápai uralmat történelmileg megelőző hatalom a pogány Róma volt, és hogy Pál kijelentette: a pogány Rómát el kell távolítani, mielőtt a pápaság elfoglalná a föld trónját, ezt azután összekapcsolta Dániel könyvével és „a mindennapi”-val, ahol háromszor is arra történik utalás, hogy a mindennapinak „el kellett vétetnie”, mielőtt a pápaság átvenné a világ feletti uralmat. Pál bizonyágtétele tette lehetővé Miller számára, hogy felismerje: a pogány Róma Dániel „mindennapi”-ja; ezt követően pedig felismerhette, hogy Dániel két pusztító hatalma a pogány és a pápai Róma. Ez az igazság képviseli a millerita mozgalom alapját. Az adventizmus ma kétségtelenül elveti Miller munkásságát, de továbbra is úgy érti, hogy Miller Dániel „mindennapi”-jának megértésére vonatkozó fejlődéséről adott ez az áttekintés bizonyítja: az a hatalom, amelyről Pál azt mondja, hogy „visszatartja” a pápai hatalom felemelkedését mindaddig, amíg el nem távolíttatik, a pogány Róma volt; ez Miller e tárgyakra vonatkozó gondolkodásának helyes elemzése.

Mivel Dániel könyvében „a mindennapi” igazsága a pogány Róma jelképe volt, amely megelőzte a pápai Róma királyságát, melyet Dániel mint a pusztító utálatosságot ábrázolt, Miller ezután felismerhette a bibliai próféciák királyságaihoz kapcsolódó próféta időszakokat, és amint értelme megnyílt e felismerések előtt, az igazságoknak egy olyan sorozatát állította össze, amelyek az

adventizmus alapjait képezik. Ezek az igazságok az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok két tábláján nyertek megörökítést. Ezek az igazságok az adventizmus alapjai, és az „idő” felismerésén alapultak. Annak története, hogy mikor helyeztettek el ezek az alapok, elsődleges tárgyalási téma Habakuk Tábláiban.

Habakuk tábláiban nincs rámutatva arra, hogy az időre épülő alapok olyan szerkezetet hoztak létre, amely biztosítja azt a nézőpontot, amely szükséges ahhoz, hogy a végső nemzedék felismerje: voltak olyan igazságok, amelyek alapokként voltak ábrázolva. Volt egy első igazság, amely a legelső kő volt, amelyet az alapba helyeztek, de Dániel könyvében „a mindennapi” nem Miller első igazsága volt. Az az igazság, amely az alap első kövévé lett, amelynek felépítésére Miller elhívott, a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található „a hét idő” volt; de „a mindennapi” igazsága nélkül Miller nem ismerte volna fel a prófécia azon szerkezetét, amelyet fel kellett ismernie ahhoz, hogy bemutassa az első angyal üzenetét. Az ő szerkezete a próféciát két pusztító hatalom nézőpontjába helyezte. Miller a sárkánnyal (pogány Róma) és a fenevaddal (a pápaság) foglalkozott. A harmadik angyal a sárkányhoz (Egyesült Nemzetek), a fenevadhoz (a pápaság) és a hamis prófétához (az Egyesült Államok) szól.

Ha valaki elfogadja mindazokat az idői prófeciákat — nem csupán némelyiket, hanem valamennyit —, amelyeket a milleriták a két szent úttörői táblázaton bemutattak, annak az embernek személyesen kellene megvizsgálnia ezeket az igazságokat. Miképpen fogadhatnád el őket, ha soha nem vetted volna őket szemügyre? Ha azok a személyek, akik az alapvető igazságokat vizsgálják, személyes felelősségüknek tekintik, hogy próbára tegyék ezeket az igazságokat, és ezt követően elfogadják mindezeket az igazságokat, akkor a Kősziklára építettek, és nem a homokra.

„Azok, akik Isten őrállóiként állnak Sion falain, olyan emberek legyenek, akik a nép előtt meglátják a veszélyeket, — olyan emberek, akik különbséget tudnak tenni igazság és tévedés, igazságosság és igazságtalanság között.”

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semmit sem szabad megengedni, hogy bejöjjön, ami megzavarná annak a hitnek az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet eljött 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta is a világ előtt állok, hűségesen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre állítottak, miközben napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Kőszikla. Azóta vezet engem, amióta adatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

Ahhoz, hogy azok, akik hallani fognak, elemezni tudják a millerita történelem időprófeciáit, szükséges annak a szemléletnek a gyakorlása, amely az időprófeciák által ábrázolt történelmi időszakokra tekint. Ez annak a munkáját jelenti, hogy az eseményeket egy idővonalon szemléltetjük. Amikor a prófécia tanulmányozója eljut a vizsgálódásnak arra a szintjére, ahol figyelembe veszi ezeket a prófétai időszakokat, amelyeket a milleriták a Bibliából azonosítottak, és amelyeket ezt követően a történelmi feljegyzés is alátámasztott, olyan helyzetbe kerül, hogy felismerje: az időprófécia kezdetén levő történelem jelképesen előképezi ugyanazon prófécia végén levő történelmet. Ebből a nézőpontból a tanulónak meg kell tanulnia, hogy a történelem

ismétli önmagát. E megértés birtokában azt is meg kell látnia, hogy Jézus a véget a kezdettel szemlélteti.

És abból a prófétai vonalból, amely a világ végét a „templom építéseként” ábrázolja, a tanulónak meg kell értenie, hogy van egy végső zárókő, amelyet az alapra épített templomra helyeznek. Meg kell látnia, hogy a templom alapja, amelyet Miller eszközül használva hoztak világosságra (amely Jézus Krisztust jelképezi, mert más alapot senki sem vethet a Jézus Krisztuson kívül), olyan alap volt, amely prófétai időre épült. Mivel Jézus a kezdet által szemlélteti a véget, a tanulónak azt is meg kell látnia, hogy a zárókőnek, a templom végső kövének, párhuzamban kell állnia az alappal. A templom alapja Miller számára a prófétai idő volt, de az alap mindazonáltal Jézus Krisztus volt.

Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem, és más épít arra. De mindenki vigyázzon, hogyan épít arra. Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus. 1Korinthus 3:10, 11.

Pál úgy azonosítja a maga munkáját, mint egy templom felépítését, amelynek alapját, vagyis kezdetét ő vetette meg. Ő volt a pogányok apostola, és arra használtatott, hogy a keresztény egyház alapját megvesse. Ugyanebben a szakaszban Pál azt is kijelenti, hogy testünk a Szentlélek temploma. Ott van továbbá Salamon temploma és a pusztai szentély is, amelyek mind rendelkeznek alappal, s ezek mind Jézus Krisztust jelképezik. Az az alap, amelynek felépítésére Miller használtatott, az adventizmus temploma volt, és e templom alapja kétségtől Jézus Krisztus; még konkrétabban azonban ez az a templom, amely lelki és prófétai anyagokból épül fel.

A zárókőnek tehát szintén Jézus Krisztusnak kell lennie, ám a zárókőnek magában kell foglalnia egy elsőrendű prófétai szabályt is, mert Miller olyan szabályegyüttest kapott, amely tartalmazta a milleriták elsőrendű szabályát, vagyis az „egy nap egy év” elvet. E szabály nélkül nincs sem időprófécia-felismerés, sem ennél fogva alap. Kell lennie egy végidei ellenképnek, amely Jézus Krisztust (az Alapot) képviseli, s amely egy szabályegyüttesen belül elsőrendű szabály, és megalapozza Jézus Krisztus kijelentését. Ez a szabály természetesen az „első említés” szabálya, amely Krisztus jellemének azt a tulajdonságát jelképezi, amely a véget kezdetől fogva azonosítja.

A 2Thesszalónika levélben azok, akik nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek, elvetették az igazságot, amint azt az a görög szó fejezi ki, amely abból a három betűből alkotott héber szóból származik, amelyet az Ószövetségben „igazság”-nak fordítanak. Az a csoport, amely erős tévelygést kap, mivel hittek a hazugságnak, megtagadta, hogy visszatérjen a régi ösvényekhez, az adventizmus alapjaihoz, amint azok a két szent ábrán bemutatásra kerültek. Így tehát az az ige hely, amelyet már egy ideje vizsgálunk, ezt mondja:

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt más személy, mint Jézus Krisztus. Az, hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezi, megmutatja azt a szerepet, amelyet a Sátánnal vívott nagy küzdelem záró jeleneteiben betölt. Ez a helyzet az egész föld felett gyakorolt legfőbb hatalmát és tekintélyét jelképezi. A küzdelem korszakról korszakra egyre erősebbé és elszántabbá vált, és így is folytatódik egészen a záró jelenetekig, amikor a sötétség erőinek mesteri munkálkodása eléri tetőpontját. Sátán, egyesülve gonosz emberekkel, meg fogja tévesztetni az egész világot és azokat az egyházakat, amelyek nem fogadják be az igazság

szeretetét. Ám a hatalmas angyal figyelmet követel. Nagy szóval kiált. Meg kell mutatnia hangjának erejét és tekintélyét azoknak, akik a Sátánnal egyesültek, hogy szembeszálljanak az igazsággal.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Ebben az előző szakaszban „az egyházak, amelyek nem fogadták be az igazság szeretetét”, Dániel és Máté gonosz és balga szüzei, akikről az Ámós 8:12 azonosítja, hogy akkor kezdenek majd Isten végső figyelmeztető üzenete után kutatni, amikor már túl késő. Azért túl késő, mert hittek egy hazugságnak az adventizmus alapjaival kapcsolatban. Az adventizmus először 1863-ban kezdte magába szívni azt a hazugságot, és attól fogva az út végig csak lefelé vezetett.

Amit most írni készülök, azt hiszem, teljesen szubjektív; de milyen új prófétai világosság került be az adventizmusba 1863 óta? Ellen White Jones és Waggoner 1888-as üzenetéről azt mondja, hogy az az üzenet volt, amelyet ő már évek óta hirdetett. Az ő üzenetük 1888-ban újnak és megrázónak tűnhetett az adventizmus számára, de az újdonságot és a megrendülést nem egy új üzenet idézte elő, hanem az a vakság, amely 1863 óta telepedett Isten népére.

Ellen White az adventizmust már 1863 előtt laodíceai állapotban levőként azonosította, tehát Laodícea vaksága már 1863 előtt is kezdett rátelepedni az adventizmusra; ám 1863-ban az egyház hivatalosan félretette a Leviticus 26 „hét időre” vonatkozó igazságát, amely éppen az első „időprófécia” volt, amelyet Miller felfedezett. 1863 óta semmiféle prófétai világosság nem támadt az adventizmusban! Mi változott?

A prófétai időre épített templomalapzat legelső követ, amely Jézus Krisztust jelképezte, az adventizmus 1863-ban félretette. Az első követ, amelyet Miller helyezett az időn alapuló templomalapzatba, úgy, amint azt Krisztus Dániel könyvében bemutatta, önmagát Palmoniként, a „csodálatos számlálóként” megjelenítve, elvetették és félretették. A legelső követ, amelyet Miller felfedezett...

„A mellőzött kőről szóló prófécia idézésekor Krisztus Izráel történetének egy valóságos eseményére utalt. Ez az esemény az első templom építésével állt kapcsolatban. Bár Krisztus első eljövetele idején különös alkalmazása volt, és a zsidókra különös erővel kellett volna hatnia, számunkra is hordoz tanulságot. Amikor Salamon temploma épült, a falakhoz és az alaphoz szükséges roppant köveket teljesen előkészítették a kőfejtőben; miután azokat az építés helyére szállították, semmiféle szerszámmal nem volt szabad rajtuk használni; a munkásoknak csak a helyükre kellett illeszteniük őket. Az alap számára egy szokatlanul nagy és különös alakú követ is odaszállítottak; de a munkások nem találtak helyet számára, és nem fogadták el. Bosszúságukra szolgált, amint felhasználatlanul ott hevert az útjukban. Hosszú ideig megvetett kő maradt. De amikor az építők a szegletkő elhelyezéséhez érkeztek, hosszú ideig kerestek olyan követ, amely kellő nagyságú és szilárdságú, s a megfelelő alakú ahhoz, hogy azt a különleges helyet betöltse, és elhordozza a ránehezülő nagy terhet. Ha e fontos helyre balga választást tennének, az egész épület biztonsága kerülne veszélybe. Olyan követ kellett találniuk, amely képes ellenállni a nap, a fagy és a vihar hatásának. Különböző időpontokban több követ is kiválasztottak már, de a roppant súly nyomása alatt darabokra morzsolódtak. Mások nem bírták ki a légköri változások hirtelen próbáját. Végül azonban figyelmük arra a kőre terelődött, amelyet oly sokáig elvetettek. Ki volt téve a levegőnek, a

napnak és a viharoknak, anélkül hogy a legcsekélyebb repedést is mutatta volna. Az építők megvizsgálták ezt a követ. Minden próbát kiállt, egynek kivételével. Ha kiállja a súlyos nyomás próbáját is, úgy döntöttek, elfogadják szegletköveknek. A próba megtörtént. A követ elfogadták, kijelölt helyére vitték, és azt találták, hogy pontosan odaillesik. Prófétai látomásban Ésaíasnak megmutattattott, hogy ez a kő Krisztus jelképe. Így szól:”

„A Seregek Urát, Őt magát tartsátok szentnek; Ő legyen félelmetek, és Ő legyen rettegésetek. És szentéllé lesz; de megütközés kövévé és botránkozás sziklájává Izráel mindkét háza számára, törre és csapdává Jeruzsálem lakosai számára. És sokan megbotlanak közülük, elbuknak, összetöretnek, törbe esnek és foglyul ejtetnek.” A próféta a prófétai látomásban az első advent idejére vitette azt látja meg, hogy Krisztusnak olyan próbákat és megpróbáltatásokat kell elszenvednie, amelyeknek jelképe Salamon templomában a fő szegletkövel való bánásmód volt. „Azért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban egy követ teszek le alapul, kipróbált követ, drága szegletkövet, szilárd alapot; aki hisz, nem fut el.” Ézsaiás 8:13–15; 28:16.

„Végtelen bölcsességében Isten választotta ki az alapkövet, és maga helyezte el azt. „Biztos alapnak” nevezte. Az egész világ ráhelyezheti terheit és bánatait; mindet elbírná. Tökéletes biztonsággal építhetnek rá. Krisztus „megpróbált kő”. Azokat, akik Őbenne bíznak, soha nem hagyja cserben. Kiállt minden próbát. Elhordozta Ádám bűnének terhét és utódainak bűnét is, és a gonosz hatalmai fölött több mint győztesen került ki. Hordozta azokat a terheket, amelyeket minden bűnbánó bűnös reá vetett. Krisztusban a bűnös szív megkönnyebbülést talált. Ő a biztos alap. Mindazok, akik Őt teszik támaszukká, teljes biztonságban nyugszanak.

Ézsaiás prófécijában Krisztus egyaránt biztos alapnak és botránkozás kövének nyilvánítatik. Péter apostol, a Szentlélek ihletése alatt írva, világosan megmutatja, hogy kik számára Krisztus alapkő, és kik számára megütközés sziklája:

„Ha ugyan megízleltétek, hogy kegyelmes az Úr. Akihez járulva, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, de Isten előtt kiválasztott és drága, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek. Azért van meg az Írásban is: Íme, leteszek Sionban egy szegletkövet, kiválasztottat, drágát; és aki hisz Őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek azért, akik hisztek, drága Ő; az engedetleneknek pedig: a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé, megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az igében megbotránkoznak, mivel engedetlenek.” 1 Péter 2:3–8.

„Azok számára, akik hisznek, Krisztus a biztos fundamentum. Ők azok, akik a Kősziklára esnek, és összetöretnek. Itt a Krisztus iránti alárendelődés és a Benne való hit van bemutatva. A Kősziklára esni és összetöretni azt jelenti, hogy feladjuk önigazultságunkat, és gyermeki alázattal megyünk Krisztushoz, megbánva vétkeinket, és hívén az Ő megbocsátó szeretetében. És ugyanígy hit és engedelmisség által építünk Krisztusra mint fundamentumunkra.”

„Erre az élő kőre zsidók és pogányok egyaránt építhetnek. Ez az egyetlen alap, amelyre biztonsággal építhetünk. Elég széles mindenki számára, és elég erős ahhoz, hogy az egész világ súlyát és terhét hordozza. A Krisztussal, az élő Kővel való kapcsolat által pedig

mindazok, akik erre az alapra építenek, élő kövekké lesznek. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, csiszolnak és díszítenek; de nem válhatnak „élő kövekké”, mert nincsenek kapcsolatban Krisztussal. E kapcsolat nélkül senki sem üdvözülhet. Krisztus élete nélkül bennünk nem állhatunk ellen a kísértés viharának. Örök biztonságunk attól függ, hogy a biztos alapra építünk-e. Ma sokaságok olyan alapokra építenek, amelyek még nem állták ki a próbát. Amikor majd esik az eső, tombol a vihar, és áradnak a vizek, házuk összeomlik, mert nem az örökkévaló Kősziklára, Krisztus Jézusra, a fő szegletköre alapozódott.”

„Azoknak, akik megütköznek az igében, engedetlenek lévén”, Krisztus a botránkozás sziklája. Ám „amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé”. A megvetett kőhöz hasonlóan Krisztus is földi küldetése során elhanyagolást és bántalmazást szenvedett el. „Utált és az emberektől elhagyatott volt, fájdalmas férfია és betegség ismerője: ... utált volt, és nem becsültük őt.” Ézsaiás 53:3. De közel volt az idő, amikor megdicsőül. A halálból való feltámadása által „Isten hatalmas Fiának” jelentetett ki. Róma 1:4. Második eljövetelekor mint menny és föld Ura fog megjelenni. Azok, akik most éppen keresztre feszíteni készültek Őt, fel fogják ismerni nagyságát. Az egész világegyetem előtt a megvetett kő a szeglet fejevé lesz.

„És akire ráesik, szétmorzsolja azt.” Azoknak, akik elvetették Krisztust, hamarosan meg kellett látniuk városuk és nemzetük pusztulását. Dicsőségük összetöretett, és szétszórattott, mint a por a szél előtt. És mi volt az, ami elpusztította a zsidókat? Az a kőszikla, amely, ha arra építettek volna, biztonságuk lett volna. Az Isten jósága, amelyet megvetettek, az igazságosság, amelyet visszautasítottak, az irgalom, amelyet semmibe vettek. Az emberek szembehelyezkedtek Istennel, és mindaz, ami üdvösségük lett volna, romlásukká lett. Mindaz, amit Isten életre rendelt, halállá lett számukra. Abban, hogy a zsidók megfeszítették Krisztust, benne foglaltatott Jeruzsálem pusztulása. A Kálvárián kiontott vér volt az a teher, amely romlásba süllyesztette őket erre a világra és az eljövendő világra nézve. Így lesz ez ama nagy végső napon is, amikor ítélet sújtja majd Isten kegyelmének elvetőit. Krisztus, az ő megütközésük kősziklája, akkor bosszúálló hegyként jelenik meg előttük. Orcájának dicsősége, amely az igazaknak élet, a gonoszoknak megemésztő tűz lesz. Az elutasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt a bűnös elvész.”

„Számos szemléltetéssel és ismételt figyelmeztetéssel Jézus megmutatta, mi lesz annak következménye a zsidók számára, hogy elutasították Isten Fiát. E szavaival minden korban mindazokhoz szólt, akik nem hajlandók Őt Megváltójukként elfogadni. Minden figyelmeztetés nekik szól. A megszentégtelenített templomnak, az engedetlen fiúnak, a hamis szőlőműveseknek, a megvető építőknek megvan a maga megfelelője minden bűnös tapasztalatában. Ha nem tér meg, az a végzet lesz az övé, amelyet ezek előre jeleztek.” Jézus élete, 597–600.

Ezt a következő cikkben folytatjuk.